

Torsdag d. 22. august 2019:

Dette bliver måske det sidste indlæg her på Aroskirkens pendlerblog. Som det fremgår andetsteds på hjemmesiden, så søger Aroskirken ny præst pr. 1. september, og derfor holder jeg også i min ansættelse her med udgangen af august måned. Sagen er nemlig, at Ritha og jeg pr. 1.9 er blevet antaget af LM som seniormissionærer med henblik på tjeneste i Iringa, Tanzania. Vi har derfor solgt vores hjem gennem 20 år her i Århus og rykker teltpælene op.

I praksis er der aftalt en pendlerlignende tur til Iringa på 6 uger her i efteråret (19.9-1.11). I november måned skal vi så rundt og besøge en del nærkontaktsteder og samtidig bliver der udsendelsesfest for os her i Århus (Aroskirken) søndag d. 24. november begyndende med gudstjeneste kl. 10.30. I december bliver der tid til rejseforberedelser mv. Selve udrejsen er planlagt til at foregå først i januar 2020. Ansættelseskontrakten lyder på to år med mulighed for forlængelse.

Vi får bopæl i den gamle madmor-lejlighed på den danske compound i Iringa. Arbejdsomt bliver det noget med undervisning sandsynligvis både på Ilambilole bibelskole for kvægnomader 40 km udenfor Iringa (se billedet) og på kirkens lutherske universitet i Iringa. På sigt kan der også blive andre opgaver. Der er indledende drøftelser med den lutherske kirke om i fællesskab med dem at starte noget kursusvirksomhed op i Iringa – i første omgang for præstefamilier. Faktisk skal jeg på efterårsturen undervise noget på to ægte-skabs-ugekurser for præstefamilier i Iringa. Kurser, som bliver afholdt i nogle sognebygninger i udkanten af byen. Udover undertegnede skal også Ruth og Philip Bach-Svendsen, der til daglig arbejder for LM i Nord-tanzania undervise, ligesom en del timer skal holdes af lokale kræfter.

Søndag d. 28. april 2019: Så forsvandt der pludselig godt og vel tre uger igen. Det blev en ret intensiv afslutning på denne pendlertur og end endnu mere intensiv hjemkomst. Men det kan også høre med til livet som udsendt.

Vi skulle rejse hjem d. 10. april. Da kufferterne var pakket, fik vi et opkald fra Danmark, at Ritha storesøster Birthe var død på sygehuset i Herning. Vi vidste godt, at hun var meget syg, men havde håbet at nå hjem. Så vi måtte afsted til udsyngning dagen efter hjemkomsten. To dage senere døde min mor så pludselig. Vel ikke uventet, når man er 88 og har Alzheimer, men dog uden varsel. Så det blev to begravelser, inden vi havde været hjemme en uge. Egentlig skulle jeg gøre nogle ting færdige, straks når vi kom til Danmark, men der kom altså andre ting i vejen.

Som sædvanlig blev de sidste uger tætte. Dels skulle jeg være færdige med min gennemgang af Galaterbrevet og de små profeter. Og dels skulle der afholdes eksamen i fagene. Billedet viser et udsnit af eleverne til eksamen.

Og dels var der en del planlægning i forhold til

næste tur i september-oktober. Ikke mindst et pilotprojekt, som skal afholdes i oktober måned. Det består af to ugekurser for præstefamilier (dvs. de to ægtefæller) fra Iringa stift. Familierne skal både have grundlæggende bibelundervisning og decideret ægteskabsundervisning. Disse 4-5 dage kan forhåbentlig blive et pusterum i en hektisk hverdag, hvor mange, mange opgaver i det daglige kan gøre det svært både at få fyldt ordentlig på. Samtidig skal de to gerne få tid til at være noget sammen *alene* som ægtefolk. Som en præstekone en dag sagde: jeg får sommetider lydt til at sætte mig hen i rækken af folk, der skal tale med min mand! Der er tanker om, at disse to kurser skal følges af flere lignende, men det vil jeg skrive mere om en anden gang. Kurserne planlægges og afholdes i tæt samarbejde med den lutherske kirke i Tanzania.

Eleverne på bibelskolen for kvægnomader, som jeg har undervist på denne tur, blev i fredags d. 25.4 indviet som evangelister ved en stor fest på skolen, og de er nu rejst hjem. De trænger fortsat vores forbøn, da de nu kommer ud "i virkeligheden", hvor der på den ene side bliver stillet store krav til dem som åndelige ledere – og hvor de måske på den anden side slet ikke bliver agtet, som de burde, fordi nomadefolk blandt mange stadig ikke bliver anerkendt som andre mennesker.

Fredag d. 5. april 2019: Seks uger er nu gået. Eleverne på bibelskolen for kvægnomader nærmer sig afslutningen på deres to års ophold. Det har både været livsbekræftende og udfordrende at undervise. Udover det bruger jeg også ret lang tid på at arbejde med forberedelsen af et par retrætekurser for præster, som DLM sammen med kirken prøver at stable på benene til efteråret. Mange praktiske ting, mange overvejelser, mange blindgyder at løbe panden imod. Men der åbnes også døre og omridset tegner sig for et par kurser, der skal fungere som et pilotprojekt for noget, som måske kan blive til noget meget mere. I dag skal jeg igen til møde nede på stiftet – og så må vi prøve at få slået knude på de fleste af de løse tråde, som vi lige nu arbejder med.

I dag er det fredag formiddag. Jeg sidder eksamensvagt. Min undervisning er slut og nu er eleverne til skriftlig eksamen. Nogle af disse kvægnomader har gået meget i skole. Nogle få har svært ved at læse og skrive. Én bliver hjulpet af en anden lærer i rummet ved siden af. Inden måneden er omme, er de hjemme igen, hvor de kom fra. Forhåbentlig fyldt godt på til legeme og sjæl. De kommer til at stå i frontlinjen. Men i dag gælder det først de små profeter og Galaterbrevet.

En aften i sidste uge blev maden indtaget på Mama Iringa – et mindre, lokalt spisested ikke så langt fra, hvor vi bor. Anledningen var besøg fra Dar es Salaam af Helle og Poul Høeg. Han skulle op og foretage den årlige statusopgørelse i Soma Biblia-butikken her i byen. Kolleger er gode at få besøg af. Den anden aften var vi inviteret ned til biskoppen og hans kone. Elskelige folk, men også tydelig, at han var træt. Det slider at have ansvaret for et stort stift med 268 præster, over 1000 evangelister, en stor administration samt et universitet, hvor økonomien halter rigtig meget. Hele dagen havde han arbejdet med at skaffe løn til lærerne.

På denne tur prøver vi også at opleve det at være langt væk fra familien. Min mor med Alzheimer er det ikke så nemt at snakke med, selvom hun har det fint og nemt kan kende os, når vi besøger hende på plejehjemmet. Samtidig har Ritha en søster, som er blevet opereret og ligger på hospitalet i Danmark. Så er man langt væk.

Vi bor på den gamle danske skolens compound tæt på Mkwawa lutherske kirke. Der synger ofte dernede om aftenen. Som regel lyder det godt, men engang imellem skruer de så højt op for volumen at vi ikke engang kan høre musik selv i stuen. Ofte hører vi dem holde aftenandagt nede i kirken. Andagtsholderen har sommetider mange ord, kan vi høre. Man kan godt – på hans stemmeføring – få en fornemmelse af, at det måske ikke er freden og hvilen i Jesu forsoningsværk, der er i centrum i hans andagt. Forhåbentlig tager jeg frygtelig fejl. Gid vi går rakt dem det pure evangelium, dem vi får love til at undervise og prædike for. De trænger lige så meget til det, som vi gør 😊

Hvor kan det være svært at hvile mere i Ordet end i sin følelser. Også når man tænker på arbejdet. Jeg er velsignet med at arbejde sammen med en biskop her i Iringa, som virkelig vil sine præster og evangelister det godt. Det er opmuntrende at være sammen med ham. Alligevel kan praktiske problemer godt stjæle både energi og frimodighed. Også tanker om, om tilhørere og elever overhovedet får evangeliet bragt gennem mine ord. Somme tider synes der at være alt for langt fra min til deres verden og virkelighed. Samtidig ved jeg, at min opgave er at formidle noget godt til dem. Livets Ord, der selv skaber, hvad det nævner.

Forrige søndag fik jeg lov at prædike ved en fantastisk gudstjeneste i Ilambilole, sognet her ude ved masai-bibelskolen. Fællessangen og korsangene var fantastiske; der blev slet ikke brugt forstærkere. Man kunne virkelig høre og se glæden. Så tager man glad hjem selvom det også er hårdt at prædike to gange sådan en søndag formiddag. Men hvem siger, at det skal være nemt.

Jeg har ikke skrevet så meget på denne pendlertur, som jeg plejer. Undskyld til jer, der beder og følger lidt med. men dagene er bare gået hurtig. En lille undskyldning er det måske også, at vi er oppe i knap 1500 meters højde. Det giver i hvert fald ikke mere energi i den periode, kroppen skal vænne sig til det. Vi må råde bod på det på anden måde ... ..

Torsdag d. 14. marts 2019: Mørket har sænket sig over Iringa, men månen lyser klart på os liggende på ryggen, som den gør her, når den er tiltagende. Klokken er snart 20, og vi har sat os tilrette i de lænestole, vi kan genkende, fra vi var her for godt tyve år siden. Skumgummiet i dem virker, som om det også er det samme, som for 20 år siden. Man sidder i hvert fald stort set nede på træet 😊. Dagene går forbavsende hurtig. Vi har nu været i landet i over tre uger.

Hver tirsdag og onsdag underviser jeg på bibelskolen for kvægnomader, som ligger i landsbyen Ilambilole godt 35 km herfra. Det er simpelthen så livsbekræftende og spændende. Især når strømmen virker. Jeg har min undervisning bygget op omkring PowerPoints. Så slipper jeg for at bruge tid på at skrive på tavlen og kan bruge al energi på selve undervisningen. Men det er nødvendigt at have noget, de kan skrive af. Det er den måde, man formidler på her. Mens de skriver, kan jeg så tænke lidt på det næste, jeg skal sige – eller udtænke svar til deres spørgsmål, som der er mange af. Hvad gør man fx med selvbestaltede 'profeter' (jeg underviser bl.a. i de små profeter), som ikke mindst kommer og prædiker ude i de små landsbyer, hvor folk er meget lidt uddannede. Kulturen påbyder at byde en gæst velkommen, men de er jo, som en gammel masai-evangelist klart sagde på klassen, *falske profeter*. De prædiker, påstår at gøre undere, sælger magisk vand osv. – sandsynligvis i Jesu navn. Og efter et stykke tid forsvinder de. Rigere på penge, men ikke på venner. Eleverne er gode til at hjælpe hinanden i sådanne diskussioner.

I Galaterbrevet, som jeg bl.a. underviser i, taler Paulus om, at galaterne er på afveje, fordi de vil holde sig til både Jesus og omskærelsen – altså både det nye med Kristus og noget af det gamle, som de har stolet på og haft identitet i igennem mange, mange år. Hvordan vejleder man disse kære elever, som kommer fra en kontekst, hvor *alle altid* er blevet omskåret – mænd som kvinder. Uden at blive omskåret er man ikke en rigtig masai! Kristne kæmper med det, og de prøver at få omskærelsen sat ind i en kristen ramme med gudstjeneste og lovsang i stedet for de gamle hedenske ritualer. For uden omskærelse er man ikke en rigtig masai.

Der er ingen letkøbte råd og svar her ... ..

Udover at bruge tid på at undervise er jeg også med i et meget spændende pilotprojekt. For en 8-9 år siden var LM i gang med at omdanne den danske compound her i Iringa (det er engang var Den danske Skole) til et kursuscenter – bl.a. med seminarer om ægteskab. Af forskellige årsager blev det ret hurtig lagt i mølposen dengang, men nu er der kommet ønsker om at prøve af, om vi – i samarbejde med den lutherske kirke – måske kan få gang i det igen. I første omgang planlægges der med et par retræteseminarer med fokus på ægteskabet til afholdelse i oktober. Deltagerne skal være præstepar her fra Iringa stift. Det kommer ikke til

at foregå i skolens bygninger, da de pt. er udlejet til anden side, men nu skal det prøves af som et pilotprojekt, og så må vi se, om Gud giver os lov til at komme i gang med det i et lidt større omfang. Bed meget gerne for disse to pilot-seminarer – og om at LM's ledelse i Danmark og kirkens ledelse her må få lys over vejen frem i dette. Jeg havde et møde om det med Iringa biskoppen Blaston Gaville i dag. Han brænder for at hjælpe sine præster menneskeligt og åndeligt og går foran her. Det er simpelthen også et takkeemne, at der her er en central placeret mand, der VIL evangeliet og VIL sine præster.

Så der er faktisk nok at rive i. Biskoppen bad mig også om at prædike i forskellige kirker de sidste fire søndage på turen her. Som han formulerede det *Jeg vil gerne, at vi får nogle 'DLM-prædikener' her.*

Jeg er taknemmelig for, at Ritha er med på turen, så der hele tiden er en at dele de mange ting med ... ..

Søndag d. 3. marts 2019: Så er det søndag formiddag, og Ritha og jeg sidder på verandaen i vores midlertidige hjem her på den danske compound i Iringa (det er Soma Biblia-huset for jer, der kender stedet). Klokkeren er 11.20 lokal tid, og vi har lige hørt prædikenen fra sidste søndag i Aroskirken. Før det var vi til gudstjeneste i den lokale lutherske kirke her i Mkwawa. Det var rigtig opmuntrende at møde én af mine gamle bibelskoleelever, som nu er søndagsskolelærer ved kirken. Selve gudstjenesten bar for os præg af, at man bruger meget store højtalere med meget stor volumen – uden at teknikeren måske helt kunne indstille lyden efter vores behov. Det var så højt, at vi skulle råbe til hinanden for at tale sammen, og det gør det faktisk svært at høre og forstå, hvad der bliver sunget og sagt. Desværre.

Men ellers har vi i øvrigt fået en rigtig god modtagelse i Tanzania. Vi ankom for en halv snes dage siden og var med til det meste af DLM-missionærernes årlige retræte i Moshi. Årlige er måske så meget sagt, for det var første gang, den foregik. De danske missionærer bor til daglig meget spredt rundt omkring langt fra danske venner og kolleger, og man har derfor besluttet, at der udover den årlige konference i efteråret også skal være en udvidet weekendsamling om foråret med fokus på hvile, opbyggelse og samtale. Dejligt at få hilst på alle. Jeg var også sammen med LM's generalsekretær Søren S. Sørensen og missionskonsulent Christian Lund Pedersen med til et møde med den lutherske kirke (ELCT)s øverste leder om lørdagen, hvor vi i fællesskab diskuterede aspekter i samarbejde mellem ELCT og DLM. Kirken er stor, men har samtidig store udfordringer, og vi vil fortsat gerne som LM bidrage til at opbygge kirken og dens medarbejdere, således af den og de hele tiden bliver bedre til at forkynde evangeliet både for de mange, der kommer, og for de mange unåede her i Østafrika.

I mandags kom vi så til Iringa. Ugen er gået med at indrette os, købe ind, finde ud af, hvor vi er osv. Jeg er også begyndt at undervise ude på Ilambilole bibelskole for kvægnomader samt har været på stiftskontoret for at hilse på. Biskop Gavile er god, åndelig mand, som vi har et godt samarbejde med. Fremadrettet ligger der også andre opgaver og venter, men det må jeg berette om ved en anden lejlighed.

Vi glæder os over, at mail (fh@aroskirken.dk / rithahansen50@gmail.com) og telefon er opfundet. Sidst nævnte fungerer glimrende via appen WhatsApp på vores normale danske mobilnumre. Ringer man derimod direkte på numrene udenom appen, bliver det temmelig dyrt både for jer og os 😊

24. januar 2019: Den næste pendlertur er nu ved at være på plads. Fra sidst i februar og ca. 6 uger frem skal jeg undervise to fag på Ilambilole bibelskole for kvægnomader. Den ligger ca. 40 km. øst for Iringa i det sydlige højland i Tanzania. Der bliver også andre opgaver, men det er ikke helt faldet på plads endnu. Som en ekstra fjer i hatten får Ritha og jeg lov at være med på det meste af DLM-missionærernes retrætesamling udenfor Moshi i slutningen af februar. Egentlig skulle vi ikke have været med, men jeg skal – bl.a. sammen med LM's generalsekretær Søren S. Sørensen – deltage i et møde med nogle ledere fra den lutherske kirke i Tanzania. Og det møde afholdes i nærheden af og samtidig med missionærsamlingen, så derfor kommer vi så med.